

Դանիել Վարուժան

Գինարբուքեն վերջ

Նկարիչ բարեկամիս՝ Արսեն Մարկոսյանին

Սըրահն է լուռ: Կոչնականներն հեռացան:

Չահերն ոսկի դեռ կը վառին մոլեգնած,
Եվ կը հեղուն, սեղաններուն վրա անձայն,
Արյունն իրենց երակներուն բորբոքած:

Վինը լրոնց: Կը թափառի նրվաղուն
Երգն իր վերջին՝ գոր հարբած սիրտը շըմպեց:
Անոնց բերնին վրրա և ցոփ աչքերուն
Կը սըփոռն քունն իր շրղջիկի թևը մեծ:

Սեղանին վրա է ամեն ինչ ցիրուցան:
Սափորին մեջ կ'երագե մաս մը գինի:
Նուռ մը լըքված, ակռաներու վերքեր վրան,
Չահերուն տակ, ջահերուն հետ կ'արյունի:

Եվ կը փըշրի բաժակ մ'հանկարծ, հեծելով
Լրոռության մեջ: Չայն ճեղքած էր նախապես
Կին մը արբշիո՝ երբ կը ներկեր կըտղանքով,
Գինին խորն, ատամներն իր, բուստի պես:

Ծաղկամանին մեջ կը թոռնին հիրիկներ՝

Որոնց բույրով գուսանն եղավ սըրարբաժ:
Աթոռին վրա հողմահա՛ր մ'է մոռցըվեր՝
Ջերդ հոլաճն մեծ թիթեռնիկ մը մեռած:

Դուրս կը հոսին բաց մընացած դուռներեն
Գաղջ ալիքներն հալվեներուն ու մուշկին:
Եվ քրքիջներն ու կըտղուցներն համորեն
Հայլիներուն խորության մեջ կը մեռնին:

Կ'աշխատին հոն միայն երկու գերիներ,
Մին՝ աղախին, մյուսը՝ ծառա մ'անճոռնի,
Որ կը խըմե մերթ ավելցուկ գինիներն
Ու կ'համբուրե ընկերուհին, գողունի...